

ved dette Korps, som for Tiden er en Ritmester, som er taget fra Rytteriet, og en Løjtnant, som er vagtkommanderende — tidligere var Oberst Marker, som boede i Kolding, Øverstkommanderende — „udnævnes af Kongen efter Krigsministeriets Indstilling og forblive til Tjeneste i Korpsset til nærmere Ordre, eller eventuelt, Kommandøren til hans Avancement til Ritmester af 1ste Klasse og Løjtnanterne til deres Avancement til Ritmestre af 2den Klasse. Saa længe Officererne ere til Tjeneste i Korpsset, føres de a la suite i Kavalleriet. Gaa de atter tilbage til deres Vaaben, afgives andre Officerer i deres Sted.“ Hvad der særlig faar Betydning ved denne Lov, er, at der i Lovens § 11 siges: „Lige med Underofficerer i Armeen have Underofficerer i Korpsset Adkomst til Hæderstegnet.“

Det vil altsaa sige, at disse Underofficerer, efter det Stykke jeg har læst op af Organisationsloven, staa som et militært organiseret Korps. Indtræffer der Uregelmæssigheder i Korpsset, dømmes de efter Krigsret ligesom andre Befalingsmænd. Nu oplyses det i § 11, at de ligesom andre Underofficerer, have Adgang til Hæderstegn, og jeg maa selvfølgelig antage, indtil det modsatte oplyses, at disse Hæderstegn ere ledsagede af en Pengegave, som til andre Underofficerer. Hvis dette Lovforslag føres igennem og det faar Indflydelse paa dette Korps, faa de ikke alene intet Lønningstillæg efter denne Lov, men de kunne være udsatte for, at der indirekte drages nogen Lønning fra dem, og det er vel ingenlunde Meningen.

Sagen er nemlig den, at Korpsset i den Skikkelse, det har, for en stor Del gik over fra Gendarmeriet i Hertugdømmerne, men da efter 1864 Toldgrænsen blev ved Kongeaen, kom de der op. Lønningsordningen er egentlig af 1852, de have ganske vist i 1875 faaet et Lønningsstillæg paa 15 pCt., men dette Tillæg har den Egenskab som saa mange tidligere, at det giver ingen som helst Adgang til, at de heraf faa beregnet noget til Gavn, naar de faa Pension. Nu have vi revideret Toldvæsenets Lønninger i 1880, vi have revideret dem i 1889, 1894, 1898 og 1899, men disse Folk ere ikke komne med, naar vi reviderede Toldvæsenets Lønninger. Nu svares der her, hvad jeg naturligvis ventede, at Ordføreren vilde svare: Nej, de kunne ikke komme med her, for de høre jo egentlig under Finansministeriet, til Toldembedsmændene! Men det kunne disse Folk dog ikke være tjente med, at der saaledes bliver kastet Bold med dem:

det ene Øjeblik ere de Underofficerer og militære, i det andet Øjeblik ere de Toldembedsmænd. Det gaar dem ligesom i gamle Dage Skolelærerne: naar de skulde have nogle paa Nakken, ansaaas de for Embedsmænd, for dem kunde Ministeren give dem uden videre, men naar de ellers skulde regnes for noget, blev der sagt: de ere ikke Embedsmænd men blot kommunale Embedsmænd. Altsaa, naar de skulde have Prygl, vare de Embedsmænd, men skulde de have noget, der gavned dem, vare de ikke Embedsmænd. Grænsegendarmerne ere i samme ulykkelige Tilfælde, snart ere de det ene, snart ere de det andet. Men summa summarum er, at de ikke faa Tillæg, men staa paa samme Lønning, nemlig den fra 50erne.

Skal det nu slaas fast over for dem, hvad der efter min Mening er en heldig Bestemmelse, at Hæderstegnet bliver et Hæderstegn uden Pengebelønning, vil det for Grænsegendarmerikorpset, som er berettiget til at faa Hæderstegn, indirekte medføre en Lønningsreduktion. Jeg har derfor villet fremdrage Spørgsmaalet her, fordi, at hvis det høje Ting eller Ministeriet ikke vil kendes ved disse Folk som Underofficerer, hvad de vitterlig ere, saa maa dog det Tidspunkt komme, hvor Finansministeriet maa kendes ved dem, naar Talen bliver om Toldembedsmænd. Men det forekommer mig ganske naturligt, at de komme ind under Hærens Underofficerer, for de ere jo Underofficerer, behandles og gaa klædte som Underofficerer. Det staa jo endogsaa i Organisationsloven, at hvor som helst de færdes, skulle de vise Hærens Befalingsmænd samme Ærbødighed, som enhver Soldat skal vise sine overordnede; og omvendt skulle Hærens Soldater, hvor de møde saadanne Underofficerer, der have akkurat samme Distinktioner som andre Underofficerer, vise dem samme Ærbødighed som disse. Derfor forekommer det mig, at det havde været ganske paa sin Plads, at vi havde medtaget dem her. Jeg har nu fremdraget det, og skal jeg vedblive at være Repræsentant for den Egn, hvor Gendarmerikorpset findes, skal jeg, ligesom jeg nu har begyndt at slaa til Lyd for, at der ydes dem Retfærdighed, heller ikke i Fremtiden blive træt af at fremføre denne Sag, hvor Lejlighed kan gives.

Ordføreren (A. Nielsen): Ja det kan jo desværre ikke hjælpe noget, at det ærede Medlem tager sig saa varmt af disse Folks Sag ved denne Lejlighed. Jeg paa-